

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการปรับตัวกับเพื่อน ของนักเรียนที่มีรูปแบบของการอธิบายแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรเป้าหมายที่ต้องการศึกษาในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนมัธยมชายและโรงเรียนมัธยมหญิง ในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2534 จำนวน 24,840 คน (ข้อมูลจากกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา)

กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) โดยคำนวณจำนวนกลุ่มตัวอย่างจากวิธีการของ Taro Yamanae (Yamanae, 1970 อ้างถึงใน ประคอง กรรณสูต, 2529) ซึ่งกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามขนาดของประชากรที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ .05 โดยให้ความคลาดเคลื่อนเป็นร้อยละ .05 และให้สัดส่วนของประชากร (e) เป็น .05 โดยใช้สูตร

$$n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

e = ความคลาดเคลื่อนของข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างเท่าที่จะยอมรับได้ ในที่นี้ให้ $e = .05$

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. แบ่งโรงเรียนมัธยม ในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยแบ่งตามท้องที่การศึกษา (ภาคผนวก ก.)

2. คัดเลือกเฉพาะ โรงเรียนมัธยมชายล้วน และโรงเรียนมัธยมหญิงล้วน จากกลุ่มโรงเรียนดังกล่าว จะได้รายชื่อโรงเรียนมัธยมชายและมัธยมหญิง (ภาคผนวก ข.)
3. สุ่มโรงเรียนจากกลุ่มโรงเรียนแต่ละกลุ่ม โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จะได้กลุ่มละ 1 โรงเรียน รวม 8 โรงเรียน (ภาคผนวก ค.)
4. สุ่มห้องเรียนจากชั้นมัธยมปีที่ 5 ของแต่ละโรงเรียน จะได้โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนห้องละ 50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามรูปแบบการอนุมานสาเหตุ (The Attributional Style Questionnaire : ASQ) ของ Seligman ซึ่งผู้วิจัยได้แปล และปรับปรุงหาคคุณภาพมาตรฐานตามหลักเกณฑ์ในการสร้าง

ขั้นตอนการสร้าง

- ขั้นที่ 1 ศึกษาทฤษฎีการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ของ Seligman
- ขั้นที่ 2 ศึกษาและแปลข้อกระทงจาก ASQ (ภาคผนวก ง.)
- ขั้นที่ 3 นำข้อกระทงที่แปลแล้วมาพิจารณาอีกครั้ง เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา โดยอาจารย์ จรุงกุล บุรพวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษา
- ขั้นที่ 4 จัดพิมพ์เป็นแบบสอบถาม เพื่อนำไปวิเคราะห์เพื่อหาคุณภาพของแบบสอบถามต่อไป (ภาคผนวก จ.)
- ขั้นที่ 5 ทำการวิเคราะห์ข้อกระทงรายชื่อ โดยนำ ASQ ฉบับภาษาไทยไปให้นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมชายล้วน และมัธยมหญิงล้วนในสังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 85 คนตอบ คัดเลือกแบบสอบถามที่ตอบสมบูรณ์แล้วคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมคำตอบของข้อกระทงอื่นทั้งหมดของมาตร (Corrected Item -

Total Correlation) การคำนวณใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Science : SPSS-X)

ขั้นที่ 6 นำมาหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของนักเรียนจำนวน 85 คน ในชั้นการวิเคราะห์รายข้อ มาคำนวณหาค่าความเที่ยง โดยวิธีการหาลัมประสิทธิ์ความคงที่ภายในแบบอัลฟา

ขั้นที่ 7 ตรวจสอบความแม่นยำตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ (criterion-relation) กับมาตรวัดความซึมเศร้าของเบค (Beck's Depression Inventory) โดยใช้มาตรวัดความซึมเศร้าของ เบค เป็นเกณฑ์ โดยที่ผู้วิจัยนำแบบวัดความซึมเศร้าของเบคมาใช้วัดคู่กับ ASQ ในช่วงการศึกษานำร่อง (Pilot Study) เพื่อหาคุณภาพของ ASQ ดังนี้

7.1 นำ ASQ และแบบสัมภาษณ์วัดความซึมเศร้าไปทดลองใช้ โดยกลุ่มตัวอย่างในขั้นนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนมัธยมชายล้วนจำนวน 20 คน จากโรงเรียนมัธยมหญิงล้วนจำนวน 20 คน รวม 40 คน

7.2 ทำการตรวจให้คะแนน ASQ และแบบวัดความซึมเศร้าโดยใช้คะแนนตามเกณฑ์ที่กล่าวไว้ในข้างต้น สำหรับการให้คะแนนแบบวัดความซึมเศร้ามีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

0 - 15 คะแนน	ไม่มีความซึมเศร้า
15.01 - 30 คะแนน	มีความซึมเศร้าเล็กน้อย
30.01 - 45 คะแนน	มีความซึมเศร้าปานกลาง
45.01 คะแนนขึ้นไป	มีความซึมเศร้ามาก

แบบวัดความซึมเศร้ามีทั้งสิ้น 21 ข้อ ประกอบด้วยข้อความให้เลือกตอบตามความรู้สึกของผู้ตอบโดยมีคำตอบให้เลือก 4 หรือ 5 หรือ 6 คำตอบซึ่งในแต่ละข้อจะแบ่งระดับคะแนนเป็น 4 ระดับ (0-3) โดยข้อ ก-ง, ก-จ และ ก-ฉ จะให้คะแนนเรียงลำดับจาก 0-3 คะแนน

7.3 นำคะแนนรายข้อของ ASQ และแบบสอบวัดความซึมเศร้า ของนักเรียนแต่ละคนมาวิเคราะห์ เพื่อหาค่าความสัมพันธ์ ด้วยวิธีสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson correlation) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS-X (Statistical Package for the Social Sciences Version x) เพื่อแสดงให้เห็นว่า ASQ มีความสัมพันธ์ในทางตรงข้ามกับมาตรวัดความซึมเศร้าของเบค

ลักษณะของแบบสอบถาม ASQ

เป็นการอธิบายเหตุการณ์ต่างๆ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สถานการณ์สมมตินี้เป็นเหตุการณ์ที่ดีและเลวร้าย จำนวน 12 สถานการณ์ ในแต่ละสถานการณ์จะมีคำถามให้นักเรียนตอบ 4 ข้อ ดังนี้

- ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนเขียนสาเหตุหลักที่ทำให้เกิดสถานการณ์นั้น
- ขั้นที่ 2 ให้อธิบายคำตอบเกี่ยวกับการอนุমানสาเหตุภายนอก-การอนุমানสาเหตุภายใน
- ขั้นที่ 3 ให้อธิบายคำตอบเกี่ยวกับความไม่สม่ำเสมอ-ความสม่ำเสมอ ของสาเหตุที่ทำให้เกิดสถานการณ์นั้น ๆ
- ขั้นที่ 4 ให้อธิบายคำตอบเกี่ยวกับความจำเพาะ-ความทั่วไป ของสาเหตุที่ทำให้เกิดสถานการณ์นั้น ๆ (ข้อ 2-4 ให้นักเรียนวงกลมล้อมรอบตัวเลขที่กำหนดมาให้ จาก 1-7 ในแต่ละมิติ)

เกณฑ์การให้คะแนน

ในแต่ละสถานการณ์ คำถามข้อ 1 จะไม่นำมาคิดคะแนน ส่วนคำถามข้อ 2-4 จะให้คะแนนแต่ละมิติตามตัวเลขที่นักเรียนเลือก การคิดคะแนนแต่ละข้อแบ่งเป็น 3 กรณี สำหรับข้อ ซึ่งเป็น

สถานการณ์ดี ได้แก่ สถานการณ์ที่ 1, 3, 6, 9, 10, และ 12 การคิดคะแนนเป็นดังนี้

1. คะแนน ในมิติแห่งแหล่งกำเนิดของสาเหตุ
 - ถ้านักเรียนอนุমানสาเหตุมาจากภายนอก จะได้คะแนน 1 คะแนน
 - ถ้านักเรียนอนุমানสาเหตุมาจากภายใน จะได้คะแนน 7 คะแนน
 - ถ้านักเรียนอนุমানสาเหตุว่าเกิดขึ้นร่วมกันระหว่างภายนอก และภายในจะได้ 2-6 คะแนนตามลำดับ
2. คะแนน ในมิติแห่งความสม่ำเสมอ
 - ถ้านักเรียนอนุমানสาเหตุว่าเป็นความไม่สม่ำเสมอจะได้ 1 คะแนน

- ถ้านักเรียนอนุমানสาเหตุว่าเป็นความสม่ำเสมอจะได้ 7 คะแนน
- ระดับความไม่สม่ำเสมอของสาเหตุจะเพิ่มขึ้น และระดับความสม่ำเสมอของสาเหตุจะลดลงจาก คะแนน 2-6 คะแนน ตามลำดับ

3. คะแนนในมิติแห่งความทั่วไป

- ถ้านักเรียนอนุমানสาเหตุว่าเป็นความจำเพาะ จะได้คะแนน 1 คะแนน
- ถ้านักเรียนอนุमानสาเหตุว่าเป็นความทั่วไป จะได้คะแนน 7 คะแนน
- ระดับความจำเพาะของสาเหตุจะเพิ่มขึ้น และระดับของความทั่วไปของสาเหตุจะลดลงจากคะแนน 2-6 คะแนน ตามลำดับ

สถานการณ์แลวร้าย ได้แก่ สถานการณ์ที่ 2, 4, 5, 7, 8 และ 11 การคิดคะแนนเป็นดังนี้

1. คะแนนในมิติแห่งแหล่งกำเนิดของสาเหตุ

- ถ้านักเรียนอนุमानสาเหตุว่ามาจากภายนอก จะได้คะแนน 7 คะแนน
- ถ้านักเรียนอนุमानสาเหตุว่ามาจากภายใน จะได้คะแนน 1 คะแนน
- ถ้านักเรียนอนุमानสาเหตุว่าเกิดขึ้นร่วมกันระหว่างภายในและภายนอกจะได้ 2 - 6 คะแนนตามลำดับ

2. คะแนนในมิติแห่งความสม่ำเสมอ

- ถ้านักเรียนอนุमानสาเหตุว่าเป็นความไม่สม่ำเสมอ จะได้ 7 คะแนน
- ถ้านักเรียนอนุमानสาเหตุว่าเป็นความสม่ำเสมอ จะได้ 1 คะแนน
- ระดับความสม่ำเสมอของสาเหตุจะเพิ่มขึ้น และระดับความไม่สม่ำเสมอของสาเหตุลดลงจาก คะแนน 2 - 6 คะแนน ตามลำดับ

3. คะแนนในมิติแห่งความทั่วไป

- ถ้านักเรียนอนุमानสาเหตุว่าเป็นความจำเพาะ จะได้คะแนน 7 คะแนน
- ถ้านักเรียนอนุमानสาเหตุว่าเป็นความทั่วไป จะได้คะแนน 1 คะแนน
- ระดับความทั่วไปของสาเหตุจะเพิ่มขึ้น และระดับความจำเพาะของสาเหตุจะลดลงจากคะแนน 2-6 คะแนน ตามลำดับ

2. แบบวัดความสามารถในการปรับตัวกับเพื่อน ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบวัดของ ฉันทิกา ทิมากร (ฉันทิกา ทิมากร, 2534) (ภาคผนวก จ.) โดยแก้ไขข้อกระทงบางข้อให้เหมาะสม ตัดและเพิ่มเติมข้อกระทงบางข้อลงไป ข้อกระทงที่ตัดออกได้แก่ ข้อกระทงด้านการปรับตัวกับเพศตรงข้าม เพื่อให้เหมาะสมกับการนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง แบบวัดนี้มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองว่ามีลักษณะเหล่านี้มากน้อยเพียงใด

ขั้นตอนการสร้าง

- ขั้นที่ 1 นำแบบวัดความสามารถในการปรับตัวกับเพื่อน ของ ฉันทิกา ทิมากรมาปรับข้อกระทงบางข้อให้เหมาะสม
- ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยนำแบบวัดความสามารถในการปรับตัวกับเพื่อน ที่ปรับแล้วมาให้อาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความเหมาะสมของภาษา เพื่อให้มีความชัดเจนของเนื้อหาอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำไปให้นักเรียนมัธยมปีที่ 5 จำนวน 85 คนตอบ เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวม คำตอบของข้อกระทงอื่นทั้งหมดของแบบวัด (Corrected Item-total Correlation)
- ขั้นที่ 3 ให้เด็กนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมชายล้วน และโรงเรียนมัธยมหญิงล้วน จำนวน 60 คน ประเมินตนเอง โดยใช้แบบสอบถามดังกล่าว พร้อมทั้งให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 60 คน บอกชื่อเพื่อนสนิท และไว้ว่างใจมากที่สุด มา 1 คน เพื่อนำมาแบบสอบถามนี้ไปให้เพื่อนที่ถูกเลือกเป็นเพื่อนสนิท ประเมินความสามารถในการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างอีกทีหนึ่ง แล้วนำคะแนนการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างจากการประเมินตนเอง และจากการประเมินของเพื่อนสนิทมาหาค่าความสัมพันธ์ด้วยสูตร สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation) แล้วคัดเลือกข้อกระทงที่มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
- ขั้นที่ 4 นำข้อกระทงที่ได้จากขั้นที่ 3 ไปให้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 คน ตอบโดยประเมินตนเอง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างนี้ได้มาจากการสุ่มด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย

(Simple Random Sampling) จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องละ 8 คน แล้วนำรายชื่อของนักเรียนทั้ง 24 คนนี้ มาให้เพื่อน ๆ ประเมินความน่าคบหาสมาคมด้วยวิธีสังเกต (พรรค ชื่อนาม, 2525) โดยให้นักเรียนในแต่ละห้องเรียน จำนวน 10 คน จัดอันดับความน่าคบหาสมาคมของกลุ่มตัวอย่าง 8 คน ในแต่ละห้องออกเป็น 8 อันดับ แล้วนำอันดับต่าง ๆ มาจัดค่าคะแนน (ตัวอย่างใน ภาคผนวก ช.) แล้วนำคะแนนมาหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile) แล้วจัดกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความน่าคบหาสมาคมมาก คือ เปอร์เซ็นต์ไทล์ 75 ขึ้นไป และกลุ่มที่มีความน่าคบหาสมาคมน้อย คือ ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จากนั้นนำคะแนนการปรับตัวจากแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างนั้น 2 กลุ่ม มาหาค่า t-test

- ขั้นที่ 5 นำแบบสอบถามดังกล่าวไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยนำไปให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างอีกกลุ่มหนึ่ง จำนวน 60 คน ตอบแบบสอบถามอีกครั้งหนึ่ง เพื่อหาความเชื่อมั่น โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แบบอัลฟา (Cronbach Alpha Coefficient)

ประสิทธิภาพของ เครื่องมือ

1. แบบสอบถามเรื่องการนอนสาเหตุ (ASQ)

การวิเคราะห์ข้อกระทงรายชื่อ

นำ ASQ ฉบับภาษาไทยไปให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยาและโรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย จำนวน 85 คนตอบ ได้แบบสอบถามที่ตอบสมบูรณ์จำนวน 85 ฉบับ คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมค่าตอบของข้อกระทงอื่นทั้งหมดของมาตร (Corrected Item-total Correlation) โดยแยกวิเคราะห์เป็นรายมิติ และวิเคราะห์รวม 3 มิติ การคำนวณใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Science: SPSS-X) ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงรายชื่อ ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อกระทงรายข้อของมาตร ASQ โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อ กับข้อกระทงอื่น ๆ ทั้งหมดของมาตร ($n=85$)^ก

ข้อกระทงของมาตร ASQ	มิติแห่ง แหล่งกำเนิด ของสาเหตุ	มิติแห่งความ สม่ำเสมอ	มิติแห่ง ความทั่วไป	รวม 3มิติ
1. สาเหตุที่ทำให้คุณได้รับคำ ชื่นชมจากเพื่อนของคุณเกิดขึ้น เนื่องจากตัวคุณเอง บุคคลอื่น หรือสิ่งอื่น	.77***	.41***	.30***	.54***
2. ในอนาคตเมื่อคุณพบกับเพื่อน ของคุณอีกสาเหตุยังคง เหมือน เดิมหรือไม่	.31***	.57***	.19***	.42***
3. สาเหตุดังกล่าวนี้มีผลเฉพาะ การพบปะกับเพื่อนของคุณเท่านั้น หรือมันจะยังคงมีอิทธิพลต่อสถาน- การณ์อื่นในชีวิตของคุณ	.39***	.26***	.56***	.46***
4. สาเหตุที่ทำให้คุณไม่ประสบ ความสำเร็จในการทำงานทำ เกิดขึ้นเนื่องจากตัวคุณเอง บุคคลอื่น หรือสิ่งอื่น	.25*	.17*	.32***	.28***
5. ในอนาคตเมื่อคุณแสวงหางานอีก สาเหตุยังคง เหมือนเดิมหรือไม่	.28***	.57***	.34***	.47***

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อกระทงของมาตร ASQ	มิติแห่ง แหล่งกำเนิด ของสาเหตุ	มิติแห่งความ สม่ำเสมอ	มิติแห่ง ความทั่วไป	รวม 3มิติ
6. สาเหตุดังกล่าวมีผลเฉพาะการ แสวงหางานทำเท่านั้น หรือมัน จะยังคงมีอิทธิพลต่อสถานการณ์ อื่นในชีวิตของคุณ	.34***	.37***	.52***	.48***
7. สาเหตุที่ทำให้คุณร่ำรวยเกิดขึ้น เนื่องจากตัวคุณเอง บุคคลอื่น หรือสิ่งอื่น	.49***	.45***	.48***	.45***
8. ในอนาคตเมื่อคุณร่ำรวยอีก สาเหตุยังคงเหมือนเดิมหรือไม่	.49***	.75***	.36***	.62***
9. สาเหตุดังกล่าวมีผลเฉพาะเรื่อง เงินเท่านั้น หรือมันจะยังคงมี อิทธิพลต่อสถานการณ์อื่นในชีวิต ของคุณ	.29***	.21***	.34***	.32***
10. สาเหตุที่ทำให้คุณไม่พยายามช่วย เหลือเพื่อนของคุณเกิดขึ้นเนื่อง จากตัวคุณเอง บุคคลอื่นหรือ สิ่งอื่น	.69***	.27***	.42***	.50***
11. ในอนาคตเมื่อมีเพื่อนมาพบคุณอีก พร้อมด้วยปัญหา สาเหตุยังคง เหมือนเดิมหรือไม่	.36***	.63***	.35***	.53***

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อกระทงของมาตร ASQ	มิติแห่ง แหล่งกำเนิด ของสาเหตุ	มิติแห่งความ สม่ำเสมอ	มิติแห่ง ความทั่วไป	รวม 3มิติ
12. สาเหตุดังกล่าวมีผลเฉพาะการ ที่เมื่อมีเพื่อนมาพบคุณพร้อมด้วย ปัญหาเท่านั้น หรือมันจะยังคงมี อิทธิพลต่อสถานการณ์อื่นในชีวิต ของคุณ	.51***	.50***	.75***	.68***
13. สาเหตุที่ผู้ฟังมีปฏิกิริยาในทางลบ เกิดขึ้น เนื่องจากตัวคุณเอง บุคคลอื่นหรือสิ่งอื่น	.44***	.33***	.47***	.47***
14. ในอนาคตเมื่อคุณได้ออกไปพูดอีก สาเหตุยังคงเหมือนเดิมหรือไม่	.62***	.79***	.42***	.70***
15. สาเหตุดังกล่าวมีผลเฉพาะเมื่อ คุณได้ออกไปพูดเท่านั้น หรือมัน จะยังคงมีอิทธิพลต่อสถานการณ์อื่น ในชีวิตของคุณ	.42***	.43***	.63***	.57***
16. สาเหตุที่ทำให้คุณได้รับคำสรรเสริญ เกิดขึ้นเนื่องจากตัวคุณเอง บุคคล อื่นหรือสิ่งอื่น	.35***	.37***	.24***	.37***
17. ในอนาคตเมื่อคุณได้ทำโครงการ เช่นนี้อีก สาเหตุยังคงเหมือน เดิมหรือไม่	.45***	.60***	.20***	.48***

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อกระทงของมาตร ASQ	มิติแห่ง แหล่งกำเนิด ของสาเหตุ	มิติแห่งความ สม่ำเสมอ	มิติแห่ง ความทั่วไป	รวม 3มิติ
18. สาเหตุดังกล่าวมีผลเฉพาะ เมื่อ คุณได้ทำโครงการเท่านั้นหรือ มันจะยังคงมีอิทธิพลต่อสถานการณ์ อื่นในชีวิตของคุณ	.36***	.05	.57***	.37***
19. สาเหตุที่ทำให้เพื่อนของคุณแสดง ตนเป็นศัตรูต่อคุณ เกิดขึ้นเนื่อง จากตัวคุณเอง บุคคลอื่น หรือ สิ่งอื่น	.61***	.33***	.19*	.41***
20. ในอนาคตเมื่อคุณได้มีโอกาส พบกับเพื่อนเช่นนี้อีก สาเหตุ ยังคงเหมือนเดิมหรือไม่	.45***	.66***	.46***	.61***
21. สาเหตุดังกล่าวมีผลเฉพาะ เมื่อ คุณได้พบบะกับเพื่อนเท่านั้นหรือ มันจะยังคงมีอิทธิพลต่อสถานการณ์ อื่นในชีวิตของคุณ	.45***	.51***	.78***	.68***
22. สาเหตุที่ทำให้คุณไม่อาจทำงาน นั้นได้ เกิดขึ้นเนื่องจากตัวคุณ เอง บุคคลอื่น หรือสิ่งอื่น	.41***	.34***	.19*	.35***
23. ในอนาคตเมื่อคุณได้ทำงานตาม ที่บุคคลอื่นมีการคาดหวังอีก สาเหตุยังคงเหมือนเดิมหรือไม่	.49***	.57***	.57***	.63***

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อกระทงของมาตร ASQ	มิติแห่ง แหล่งกำเนิด ของสาเหตุ	มิติแห่งความ สม่ำเสมอ	มิติแห่ง ความทั่วไป	รวม 3มิติ
24. สาเหตุดังกล่าวมีผลเฉพาะ เมื่อ คุณได้ทำงานตามความคาดหวัง ของผู้อื่นที่มีต่อคุณ เท่านั้นหรือมัน จะยังคงมีอิทธิพลต่อสถานการณ์ อื่นในชีวิตของคุณ	.42***	.37***	.59***	.53***
25. สาเหตุที่ทำให้คุณรักของคุณปฏิบัติ ต่อคุณด้วยความรักอย่างมากนี้ เกิดขึ้นเนื่องจากตัวคุณเอง บุคคลอื่นหรือสิ่งอื่น	.28***	.25*	.32***	.32***
26. ในอนาคตถ้าแฟนของคุณยังคง ปฏิบัติเช่นนี้ สาเหตุยังคง เหมือนเดิมหรือไม่	.39***	.17	.35***	.33***
27. สาเหตุดังกล่าวมีผลเฉพาะ กรณีี่แฟนของคุณปฏิบัติต่อคุณ เท่านั้น หรือมันจะยังคงมี อิทธิพลต่อสถานการณ์อื่น ในชีวิตของคุณ	.36***	.26***	.47***	.41***
28. สาเหตุที่ทำให้คุณประสบ ความสำเร็จเกิดขึ้นเนื่อง จากตัวคุณเอง บุคคลอื่น หรือสิ่งอื่น	.23*	.38***	.26**	.34***

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อกระทบของมาตร ASQ	มิติแห่ง แหล่งกำเนิด ของสาเหตุ	มิติแห่งความ สม่ำเสมอ	มิติแห่ง ความทั่วไป	รวม 3มิติ
29. ในอนาคตเมื่อคุณได้ทำการ สมัครในลักษณะเดียวกันนี้ อีก สาเหตุยังคงเหมือน เดิมหรือไม่	.15	.55***	.14	.34***
30. สาเหตุดังกล่าวมีผลเฉพาะ กรณีดังกล่าวเท่านั้นหรือ มันจะยังคงมีอิทธิพลต่อ สถานการณ์อื่นในชีวิตของคุณ	.22*	.45***	.35***	.41***
31. สาเหตุที่ทำให้คุณประสบ ความล้มเหลวในครั้ง นี้เกิดขึ้นเนื่องจากตัวคุณเอง บุคคลอื่นหรือสิ่งอื่น	.55***	.29***	.35***	.44***
32. ในอนาคตเมื่อคุณมีนัดออก ไปเที่ยวอีกสาเหตุยังคง เหมือนเดิมหรือไม่	.43***	.67***	.48***	.62***
33. สาเหตุดังกล่าวมีผลเฉพาะ กรณีนี้เท่านั้น หรือมันจะยัง คงมีอิทธิพลต่อสถานการณ์ อื่นในชีวิตของคุณ	.53***	.36***	.73***	.62***
34. สาเหตุที่ทำให้คุณได้รับการขึ้น เงินเดือนเกิดขึ้นเนื่องจากตัว คุณเอง บุคคลอื่น หรือสิ่งอื่น	.40***	.32***	.28***	.38***

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อกระทงของมาตร ASQ	มิติแห่ง แหล่งกำเนิด ของสาเหตุ	มิติแห่งความ สม่ำเสมอ	มิติแห่ง ความทั่วไป	รวม 3มิติ
35. ในอนาคตเมื่อคุณได้รับการ ขึ้นเงินเดือนอีก สาเหตุยัง คงเหมือนเดิมหรือไม่	.34***	.62***	.22*	.46***
36. สาเหตุดังกล่าวมีผลเฉพาะ การได้รับการขึ้นเงินเดือน เท่านั้น หรือมันจะยังคงมี อิทธิพลต่อสถานการณ์อื่นใน ชีวิตของคุณ	.38***	.21*	.59***	.45***

หมายเหตุ *** $p \leq .005$, ** $P \leq .01$, * $P \leq .05$

ก "ข้อมูลได้จากนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยาและโรงเรียนไตรมิตร
วิทยาลัย จำนวน 85 คน

จากตารางที่ 2 พบว่า ข้อกระทงทุกข้อ สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ
.005

การหาความเที่ยง (Reliability)

นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของนักเรียนโรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัยและ
โรงเรียนศรีอยุธยา จำนวน 85 คน ในขั้นการวิเคราะห์รายข้อ มาคำนวณหาค่าความเที่ยง
โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายในแบบอัลฟา (Cronbach's Coefficient of
Internal Consistency) โดยแยกคำนวณเป็นรายมิติ และรวมทั้ง 3 มิติ ผลการหาค่า
ความเที่ยง ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงค่าความเที่ยงของมาตร ASQ โดยแยกเป็นรายมิติและรวม 3 มิติ

มิติ	ค่าความเที่ยง (r)
1. มิติแห่งแหล่งกำเนิดของสาเหตุ	.68
2. มิติแห่งความสม่ำเสมอ	.84
3. มิติแห่งความทั่วไป	.82
รวม 3 มิติ	.90

จากการวิเคราะห์รายข้อ และการคำนวณหาค่าความเที่ยง แสดงให้เห็นว่ามาตรนี้มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำมาหาความตรงต่อไป

การหาความตรง (Validity)

ตามหลักฐานการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีระดับความซึมเศร้าสูงมีแนวโน้มที่จะตอบมาตร ASQ นี้ ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่านักเรียนที่มีระดับความซึมเศร้าต่ำหรือไม่มีความซึมเศร้าเลยในการตรวจสอบความตรงนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีตรวจสอบความแม่นยำตามเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion relation) กับมาตรวัดความซึมเศร้าของเบค (Beck's Depression Inventor)

มาตรวัดความซึมเศร้าของเบคนี้ ผู้วิจัยนำมาจากแบบสัมภาษณ์ความซึมเศร้าของชะไมพร ธรรมวาสิ (ชะไมพร ธรรมวาสิ, 2534) โดยใช้มาตรวัดความซึมเศร้าของเบคเป็นเกณฑ์วัดคู่กับมาตร ASQ ดังนี้

1. นำมาตร ASQ และแบบสัมภาษณ์วัดความซึมเศร้าไปใช้โดยกลุ่มตัวอย่างในขั้นนี้เป็นนักเรียนมัธยมปีที่ 5 จากโรงเรียนมัธยม สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน

2. ทำการตรวจให้คะแนน ASQ และ แบบวัดความซึมเศร้าโดยให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กล่าวไว้แล้วสำหรับการให้คะแนนแบบวัดความซึมเศร้ามีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

0 - 15	คะแนน	ไม่ความซึมเศร้า
15.01 - 30	คะแนน	มีความซึมเศร้าเล็กน้อย
30.10 - 45	คะแนน	มีความซึมเศร้าปานกลาง
45.01	คะแนนขึ้นไป	มีความซึมเศร้ามาก

แบบวัดความซึมมีทั้งสิ้น 21 ข้อ ประกอบด้วยข้อความให้เลือกตามความรู้สึกของผู้ตอบ โดยมีคำตอบให้เลือก 4 หรือ 5 หรือ 6 คำตอบซึ่งในแต่ละข้อจะแบ่งระดับคะแนนเป็น 4 ระดับ (0-3 คะแนน)

3. นำคะแนนรายข้อของ ASQ และแบบสอบวัดความซึมเศร้าของนักเรียนแต่ละคน มาวิเคราะห์ เพื่อหาค่าความสัมพันธ์ ด้วยวิธีสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson correlation) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS-X (Statistical Package for the Social Sciences Version X) เพื่อแสดงให้เห็นว่า ASQ มีความสัมพันธ์ในทางตรงกันข้ามกับมาตรวัดความซึมเศร้าของเบค ดังนี้

ตารางที่ 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างคะแนนอนุสาเหตุนิตินมิติแห่งแหล่งกำเนิดของสาเหตุ (X_1) มิติแห่งความสม่ำเสมอ (X_2) มิติแห่งความทั่วไป (X_3) คะแนนรวม 3 มิติ (X_4) และคะแนนความซึมเศร้า (BDI) ($N = 40$)

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	BDI
X_1					
X_2	.76****				
X_3	.76****	.69****			
X_4	.91****	.91****	.90****		
BDI	-.75****	-.67****	-.60****	-.74****	

**** $p < .001$

จากตารางที่ 4 แสดงว่า คะแนนในมิติแห่งแหล่งกำเนิดของสาเหตุ มิติแห่งความสม่ำเสมอ มิติแห่งความทั่วไป และคะแนนรวม 3 มิติ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับคะแนนความซึมเศร้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. แบบวัดความสามารถในการปรับตัวกับเพื่อน ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบวัดของ ฉันทิกา ทิมากร (ฉันทิกา ทิมากร, 2534) โดยแก้ไขข้อกระทงบางข้อให้เหมาะสม ตัดและเพิ่มเติมข้อกระทงบางข้อ ข้อกระทงที่ตัดออกได้แก่ ข้อกระทงด้านการปรับตัวกับเพศตรงข้าม เพื่อให้เหมาะสมกับการนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง แบบวัดนี้มีลักษณะ เป็นมาตราส่วนประ เมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ำให้กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองว่ามีลักษณะ เหล่านี้มาน้อย เพียงใด ค่าตอบในแต่ละ ระดับมีคะแนนดังต่อไปนี้

ข้อกระทงทางลบ

มากที่สุด	ได้คะแนน	1	คะแนน
มาก	ได้คะแนน	2	คะแนน
ปานกลาง	ได้คะแนน	3	คะแนน
น้อย	ได้คะแนน	4	คะแนน
น้อยที่สุด	ได้คะแนน	5	คะแนน

ข้อกระทงทางบวก

มากที่สุด	ได้คะแนน	5	คะแนน
มาก	ได้คะแนน	4	คะแนน
ปานกลาง	ได้คะแนน	3	คะแนน
น้อย	ได้คะแนน	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ได้คะแนน	1	คะแนน

การแปลผลคะแนนนั้น ถือว่าผู้ที่มีคะแนนสูง จะมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคม ด้านสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนดีกว่าผู้ที่มีคะแนนต่ำ

หลังจากได้แบบสอบถามมาแล้ว ผู้วิจัยได้นำมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความเหมาะสมของภาษา เพื่อให้มีความชัดเจนของ เนื้อหาอีกครั้งหนึ่ง

แล้วไปให้นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยาและโรงเรียนไตรมิตร
วิทยาลัย จำนวน 85 คนตอบ คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผล
รวมคำตอบของข้อกระทงอื่นทั้งหมด ของมาตร (Corrected Item-total Correlation)
ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงรายข้อ เมื่อตัดข้อกระทงบางข้อออกแล้ว ดังแสดงในตารางที่ 5.

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อกระทงรายข้อของมาตราวัดความสามารถในการปรับตัว
กับเพื่อน โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อ
กับข้อกระทงอื่น ๆ ทั้งหมดของมาตร

ข้อกระทง	ค่าความสัมพันธ์ (r)	P
1. ข้าพเจ้ามีความสุขสบายใจที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ตามลำพัง มากกว่าทำงานร่วมกับบุคคลอื่น	.21	**
2. ข้าพเจ้ามักไม่แน่ใจว่าจะวางตัวอย่างไรดี จึงจะทำให้เพื่อนชอบหรือพอใจ	.49	**
3. ข้าพเจ้าเป็นคนที่เข้ากับคนอื่นได้ง่าย	.38	**
4. ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดใจในการกระทำ ของเพื่อนบางคน และไม่ทราบว่าจะ ปฏิบัติตนอย่างไรต่อการกระทำนั้น	.25	**
5. ข้าพเจ้ามักรู้สึกว่าตนเอง เป็นคนที่ไม่ ค่อยมีความสำคัญเวลาอยู่ในกลุ่มเพื่อน	.49	**
6. เมื่อพบคนที่รู้จัก ข้าพเจ้าชอบเข้าไป ไปทักทายเขาก่อนเสมอ	.29	**
7. ข้าพเจ้ามักมีความรู้สึกสบายใจ เมื่อ ได้อยู่ร่วมกับคนหมู่มาก	.19	**
8. ข้าพเจ้ามักมีความวิตกกังวลเสมอว่า เพื่อนจะไม่ชอบข้าพเจ้า	.28	**

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อกระทบ	ค่าความสัมพันธ์ (r)	P
9. เมื่อมีเรื่องก่อกวนเกี่ยวกับเพื่อนข้าพเจ้ามัก จะ เก็บมาคิดและไม่สบายใจเป็นเวลานาน	.32	**
10. ข้าพเจ้ารู้สึกได้รับความยุติธรรม จากเพื่อนเสมอ	.23	**
11. ข้าพเจ้ากลัวที่จะขอความช่วยเหลือจาก บุคคลอื่น เวลาต้องการความช่วยเหลือ	.30	**
12. ข้าพเจ้ามักต้องระวังคำพูดของตนเอง เพราะกลัวว่าผู้อื่นจะไม่พอใจ	.22	**
13. ข้าพเจ้ามักนำเอาสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เพื่อนแสดงออกมาคิดจนทำให้ ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจเสมอๆ	.41	**
14. ข้าพเจ้ามีเพื่อนสนิทที่สามารถไว้วางใจได้	.32	**
15. ข้าพเจ้าไม่ยอมเข้าสังคมกับเพื่อน เพราะรู้สึกว่าตนเองไม่ทัดเทียมกับเพื่อน	.39	**
16. เพื่อน ๆ มักทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็น ตัวตลก	.17	*
17. ข้าพเจ้ามักรู้สึกน้อยใจที่เห็นคนอื่น มีเพื่อนมากและ เข้ากันได้ง่าย	.45	**
18. ข้าพเจ้ามักมีความคิดเห็นสอดคล้อง กับเพื่อน	.21	**
19. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเพื่อน ๆ มีความจริงจัง ต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าอยากอยู่ในกลุ่ม	.39	**
20. ข้าพเจ้ารู้สึกโดดเดี่ยว เมื่อมีเรื่อง ทุกข์ร้อนก็ขาดเพื่อนฝูงที่จะ เล่าสู่กันฟัง	.35	**

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อ	ข้อกระทง	ค่าความสัมพันธ์ (r)	P
21.	ข้าพเจ้ากลัวที่จะยิ้มหรือทักทายเพื่อนที่ไม่สนิท	.20	**
22.	ข้าพเจ้ามักจะขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อเข้าสังคมกับเพื่อนหมู่่มาก	.40	**
23.	ข้าพเจ้ากลัวที่จะตำหนิเพื่อนเมื่อเขาทำอะไรไม่ถูกต้อง	.32	**
24.	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจที่จะสร้างความคุ้นเคยกับบุคคลอื่น	.38	**
25.	ข้าพเจ้ามักไม่กล้าที่จะพูดหรือแสดงความคิดเห็นของตนเอง เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน	.54	**
26.	เมื่อมีเรื่องขัดใจกับเพื่อน ข้าพเจ้ามักจะอาศัยการพูดปรับความเข้าใจกันแก้ไข	.32	**
27.	ข้าพเจ้าชอบที่จะแสดงความคิดเห็นในห้องเรียน	.33	**

** $P \leq .01$ * $P \leq .05$

จากตารางที่ 5 พบว่า มีข้อกระทง จำนวน 26 ข้อ สามารถนำไปใช้ได้ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ ข้อที่ 16 มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากนั้นได้นำไปให้นักเรียนโรงเรียนศรีอยุธยา 30 คน และโรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย 30 คน (อีกกลุ่มหนึ่ง) ประเมินตนเองโดยใช้แบบสอบถามที่ได้จากการวิเคราะห์รายข้อดังกล่าว พร้อมทั้งขอความร่วมมือให้กลุ่มตัวอย่างบอกรายชื่อเพื่อนสนิทและไว้ว่างใจมากที่สุดมา 1 คน จากนั้นนำแบบสอบถามนี้ไปให้เพื่อนที่ถูกเลือกเป็นเพื่อนสนิทประเมินความสามารถในการปรับตัว

ของกลุ่มตัวอย่างอีกทีหนึ่ง แล้วนำคะแนนการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างจากการประเมินตนเอง และจากการประเมินของเพื่อนสนิทมาหาค่าความสัมพันธ์ด้วยสูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation) และคัดเลือกข้อกระทงที่มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้ข้อกระทงทุกข้อ ทั้ง 27 ข้อ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 แสดงค่าความสัมพันธ์ของคะแนนการปรับตัวที่กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองและเพื่อนสนิทประเมินกลุ่มตัวอย่าง

ข้อกระทง	ค่าความสัมพันธ์ (r)	P
1. ข้าพเจ้ามีความสุขใจที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดตามลำพัง มากกว่าทำงานร่วมกับบุคคลอื่น	.49	***
2. ข้าพเจ้ามักไม่แน่ใจว่าจะวางตัวอย่างไรดี จึงจะทำให้เพื่อนชอบหรือพอใจ	.53	***
3. ข้าพเจ้าเป็นคนที่เข้ากับคนอื่นได้ง่าย	.54	***
4. ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดใจในการกระทำของเพื่อนบางคน และไม่ทราบว่า จะปฏิบัติตนอย่างไรต่อการกระทำนั้น	.68	***
5. ข้าพเจ้ามักรู้สึกว่าตนเอง เป็นคนที่ไม่ค่อยมีความสำคัญเวลาอยู่ในกลุ่มเพื่อน	.42	***
6. เมื่อพบคนที่รู้จัก ข้าพเจ้าชอบเข้าไปทักทายเขาก่อนเสมอ	.44	***
7. ข้าพเจ้ามักมีความรู้สึกสบายใจ เมื่อได้อยู่ร่วมกับคนหมู่มาก	.52	***
8. ข้าพเจ้ามักมีความวิตกกังวลเสมอว่าเพื่อนจะไม่ชอบข้าพเจ้า	.43	***
9. เมื่อมีเรื่องถกเถียงกับเพื่อนข้าพเจ้ามักจะเก็บมาคิดและไม่สบายใจเป็นเวลานาน	.54	***

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ข้อกระทง	ค่าความสัมพันธ์ (r)	P
10. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าได้ได้รับความยุติธรรม จากเพื่อนเสมอ	.56	***
11. ข้าพเจ้ากลัวที่จะขอความช่วยเหลือ จากบุคคลอื่น เวลาต้องการความช่วยเหลือ	.56	***
12. ข้าพเจ้ามักต้องระวังคำพูดของตนเอง เพราะกลัวว่าผู้อื่นจะไม่พอใจ	.36	**
13. ข้าพเจ้ามักนำเอาสิ่ง เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เพื่อนแสดงออกมาคิดจนทำให้ข้าพเจ้า รู้สึกไม่สบายใจเสมอๆ	.50	***
14. ข้าพเจ้ามีเพื่อนสนิทที่สามารถไว้วางใจได้	.60	***
15. ข้าพเจ้าไม่อยากจะเข้าสังคมกับเพื่อน เพราะรู้สึกว่าตนเอง ไม่ทัดเทียมกับเพื่อน	.36	**
16. เพื่อนๆ มักทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นตัวตลก	.61	***
17. ข้าพเจ้ามักรู้สึกน้อยใจที่เห็นคนอื่นมีเพื่อน มากและ เข้ากันได้ง่าย	.61	***
18. ข้าพเจ้ามักมีความคิดเห็นสอดคล้องกับเพื่อน	.41	**
19. ข้าพเจ้ารู้สึกที่เพื่อนๆ มีความจริงจัง ต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าอยากอยู่ในกลุ่ม	.54	***
20. ข้าพเจ้ารู้สึกโดยเดียว เมื่อมีเรื่อง ทุกข์ร้อนก็ขาดเพื่อนฝูงที่จะ เล่าสู่กันฟัง	.49	***
21. ข้าพเจ้ากลัวที่จะยิ้มหรือทักทายเพื่อนที่ ไม่สนิท	.59	***
22. ข้าพเจ้ามักจะขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อเข้าสังคมกับเพื่อนหมู่่มาก	.62	***

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ข้อกระทง	ค่าความสัมพันธ์ (r)	P
23. ข้าพเจ้ากลัวที่จะตำหนิเพื่อนเมื่อ เขาทำอะไรไม่ถูกต้อง	.35	**
24. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจที่จะสร้าง ความคุ่นเคยกับบุคคลอื่น	.55	***
25. ข้าพเจ้ามักไม่กล้าที่จะพูดหรือแสดง ความคิดเห็นของตนเอง เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน	.56	***
26. เมื่อมีเรื่องขัดใจกับเพื่อน ข้าพเจ้ามักจะ อาศัยการพูดปรับความเข้าใจกันแก้ไข	.64	***
27. ข้าพเจ้าชอบที่จะแสดงความคิดเห็น ในห้องเรียน	.49	***

ค่าความสัมพันธ์รวมของข้อกระทงทั้งหมด = .68***

***P < .005

**P < .01

เมื่อได้ข้อกระทงจำนวน 27 ข้อมาแล้ว นำมาหักกลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คนตอบ โดยประเมินตนเอง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างนี้ได้มาจากการสุ่มตัวอย่าง (Simple Random Sampling) จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องละ 8 คนแล้วนำรายชื่อของนักเรียนทั้ง 24 คน นี้มาให้เพื่อนๆ ประเมินความน่าคบหาสมาคมด้วยวิธีสังคมนิติ (ณรงค์ ชื่อนาม, 2525) โดยให้นักเรียนในแต่ละห้องเรียนจำนวน 10 คน จัดอันดับความน่าคบหาสมาคมของกลุ่มตัวอย่าง 8 คน ในแต่ละห้อง ออกเป็น 8 อันดับ แล้วนำอันดับต่างๆ มาจัดาคให้คะแนน จากนั้นนำคะแนน มาหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile) แล้วจัดกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีความน่าคบหาสมาคมมาก คือเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป ได้กลุ่มตัวอย่าง 6 คน และกลุ่มที่มีความน่าคบหาสมาคมน้อย คือตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา ได้กลุ่มตัวอย่าง 6 คน จากนั้นนำคะแนน

การปรับตัวจากแบบสอบถามที่สร้างขึ้น 27 ข้อ ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มาหาค่า t-test พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความน่าคบหาสมาคมมากจะมีคะแนนการปรับตัวทางสังคมด้านสัมพันธภาพ กับเพื่อนสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความน่าคบหาสมาคมน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .001$ ดังแสดงรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการปรับตัวกับเพื่อน ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความน่าคบหาสมาคมมากและน้อย

กลุ่มที่มีความน่าคบหาสมาคมมาก		กลุ่มที่มีความน่าคบหาสมาคมน้อย		t	P.
\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
3.88	0.18	2.09	0.38	10.22	***

*** $P < 0.001$

จากผลที่ได้แสดงให้เห็นว่าแบบวัดการปรับตัวกับเพื่อนที่สร้างขึ้นสามารถจำแนกผู้ที่มีการปรับตัวกับเพื่อนได้ดี และไม่ต้อออกจากกันได้จริง

จากนั้นนำแบบสอบถามดังกล่าวไปให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อีกกลุ่มหนึ่งจำนวน 60 คน ตอบแบบสอบถามอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำมาหาความเชื่อมั่นโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แบบอัลฟา (Cronbach Alpha Coefficient)

ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.8109

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์จากอธิบดีกรมสามัญศึกษา ในการออกหนังสือเพื่อขอเก็บข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมชาย และหญิง สังกัดกรมสามัญศึกษา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามทั้ง 2 ฉบับ ที่สร้างขึ้น ไปให้นักเรียนตอบด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS-X คำนวณ และวิเคราะห์ค่าต่าง ๆ ดังนี้

1. คำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิต (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ASQ และคะแนนความสามารถในการปรับตัวกับเพื่อน
2. ทดสอบสมมติฐาน ด้วยการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้ค่ามัธยฐานของคะแนน ASQ ในแต่ละมิติเป็นตัวแบ่ง กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่ได้คะแนนทุกมิติอยู่ในครึ่งบนของค่ามัธยฐาน กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่ได้คะแนนทุกมิติอยู่ในครึ่งล่างของค่ามัธยฐาน แล้วนำคะแนน ความสามารถในการปรับตัวกับเพื่อน ของทั้ง 2 กลุ่ม มาเปรียบเทียบกัน โดยใช้การทดสอบค่าที (t-independent test)